

V mojej knižke nie

IKAR

KATIE HOLT

Katie Holt
NOT IN MY BOOK

Copyright © 2024 by Katie Holt
Translation © 2025 by Patrícia Hatiarová
Cover illustration © Ink and Laurel
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu Not in My Book
(Alcove Press, an imprint of The Quick Brown Fox & Company LLC,
New York, 2024) Patrícia Hatiarová
Redakčná úprava Anetta Letková
Jazyková korektúra Uršula Javorová
Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 671. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán SOFT DESIGN, s. r. o., Bratislava

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0650-8

*Pre Momo, starú mamu a môjho drahého deduška.
Nemaj strach, dedo, servítku pred ústa
som si v knihe rozhodne nekládla.*

*Pre rodičov, ktorí mi každý deň dokazujú,
že láska z romantických kníh existuje
aj mimo ich stránok.*

JESEŇ

Hovorí sa, že medzi láskou a nenávisťou je len tenká čiara.
Čo sa však mňa a Huntera týka, tieto dva pocity boli od seba
vzdialené na celé oceány.

– ukážka z knihy *Bez názvu*
Rosie Maxwellová a Aiden Huntington

1

Mama ma od malička učila, že ak nemám na jazyku nič pekné, nech ho radšej držím za zubami. Klasická materská rada, ja som si ju však zobrala k srdcu. Je to v podstate nepísaný zákon juhu. Stará dobrá južanská pohostinnosť.

Dala by som ruku do ohňa za to, že matka Aideny Huntingtona ho učila presný opak. *Ak nemáš na jazyku nič pekné, zakrič to na plné hrdlo do celého sveta. Najlepšie zo všetkých striech, na ktoré sa dostaneš! Neprestávaj, až kým ten druhý nepochopí, že nestojí vôbec za nič!*

Vysvetľovalo by to, prečo Aiden cíti neustálu potrebu rýpať do mňa. Každý. Jeden. Seminár.

„Mala by si popracovať na používaní zmyslových vnemov.“ Prvá veta, ktorú pri hodnotení mojej kapitoly vypustil z úst. Väčšina ľudí najskôr povie jednu-dve pozitívne veci a potom pomaly prejde k nežnej konštruktívnej kritike. Aiden nie. Ten ide rovno na vec a zatína pritom rovno do živého. Listoval v mojej kapitole s výrazom, akoby ho ten príbeh osobne urážal.

„A ten dialóg? Ale no tak. Ak Rosalinda...“

„Rosie,“ prerušila som ho. Zdvihol zrak od papierov, poriadne si ma premeral a napokon mierne nadvihol obočie. „Už som ti to hovorila. Volám sa Rosie.“

Profesorka, ktorá chce, aby sme ju neformálne volali Ida, si vpredu v triede odkašľala a venovala mi prísny pohľad. Prvé pravidlo seminára? Neprerušovať ostatných.

Na hodinách sme si navzájom nahlas čítali texty, ku ktorým si ostatní mali doma pripraviť poznámky. Len čo som ten svoj dočítala, boli na rade spolužiaci, aby sa k nemu vyjadrili, zatiaľ čo ja som mala potichu počúvať.

Namrzena som sa oprela o operadlo stoličky a kývla na Aiden, nech pokračuje.

Semester sa začal len pred pár týždňami, no my sme si už stihli vytvoriť rituál. Keď sme čítali Aidenov text, okrem pochvaly od nás dostal aj konštruktívnu kritiku. Nie urážky, iba návrhy na zlepšenie. Vždy sme mu slušne naznačili, čo fungovalo a čo nie. Najhoršie na tom celom bolo, že väčšinou priniesol fakt dobré texty.

On nás na oplátku vôbec nešetril, aj keď musím priznať, že tá jeho neprijemná kritika mala vždy hlavu aj päť. Aiden má cit pre jazyk a každý, kto si jeho rady zoberie k srdcu, sa skôr či neskôr v písaní zlepší. Až na mňa. Už druhý semester to vyzerá rovnako. Naposledy sme spolu mali beletriu pre pokročilých a fungovali sme na rovnakom princípe. V mojich textoch nešiel nikdy príliš do hĺbky. Myslel si, že romantika je pod jeho úroveň.

Pokračoval ďalších pár minút a hovoril presne to, čo vždy:

Ja rozumiem, že sa bavíme o romantike, ale naozaj musí byť ľúbostný príbeh centrom deja?

To fakt nemajú postavy nič lepšie na práci, len sa do seba zalúbiť?

Čo vlastne znamená, keď niekomu „potemnie pohľad“?

Nenápadne som sa pozrela na Jess, ktorá sedela na druhej strane triedy. Nikto iný z našich spolužiakov nepíše romantiku. Zo súcitu zagúľala očami. Jess je denná študentka, čo znamená, že má o dva predmety viac než ja. Už

len z pomyslenia na dve hodiny navyše sa mi zatočila hlava. Na druhej strane som tu ja, ktorá si naťahuje svoj titul magisterky umenia na čo najviac rokov, inak by som si Univerzitu v New Yorku nemohla dovoliť.

Minulý rok sme sa s Jess zblížili vďaka našej láske k romantickej literatúre a tento rok nás ešte viac spojilo Aide novo opovrhovanie týmto žánrom. Celý minulý semester som sa jej na neho sťažovala, pochopila ma však až teraz, keď na vlastné oči vidí, aký kritický je voči mne. Zaujímavé, že voči nej nie. Zakaždým, keď sa na neho sťažujem, iba pokrčí plecami a povie: „Všetko je to len potláčaná sexuálna frustrácia. Stavím sa, že kritizuje ešte aj dĺžku vzdychov svojej partnerky.“

„Navyše,“ Aiden hodil stoh papierov na drevený stôl medzi nami a zatváril sa, akoby sa na ne už nedokázal pozerať ani o sekundu dlhšie, „je to celé ploché. Nejde z toho takmer žiadna emócia. Človek by čakal, že romantika v ňom vyvolá aspoň niečo. Radosť alebo čo. Ale nič. Vlastne je dosť obdivuhodné, že sa ti nepodarilo ani to.“

Pohľadom som ho prebodla, no ostala som verná nášmu zlatému pravidlu a mlčala som.

„Rosie, máš priestor odpovedať na akúkoľvek poznámku, ktorá tu zaznela,“ povedala Ida, keď Aiden dorozprával.

Prezrela som si poznámky od spolužiakov. Už tretíkrát som odovzdala prvú kapitolu. Dúfala som, že aspoň niečo z nej bude použiteľné. S Idou máme výberový dvojsemestrálny seminár intenzívneho písania. V polovici semestra musíme odovzdať prvú polovicu knihy a na konci semestra celý rukopis. Predmet bol síce voliteľný, ale splňal podmienky na ukončenie študijného programu a bol ako stvorený pre tých, ktorí chceli ako záverečnú prácu odovzdať román.

Prvé týždne sme sa ešte mohli rozhodnúť, či v seminári budeme pokračovať, alebo si dáme iný, a tak sme mali čas

experimentovať s prvými kapitolami. Ja som s tou svojou stále bojovala.

Odmalička som bola rozhodnutá stať sa spisovateľkou. Písať romantické knihy a rozdávať srdcia všetkým nenapraviteľným romantikom na tomto svete. Nevieť, čo iné by som mohla robiť. S knihami o láske som vyrastala, formovali ma, učili ma, že svet nie je také zlé miesto a že stále existuje nádej. Chcela som tento dar poslať ďalej. Práve tento seminár bola moja šanca konečne prekonať spisovateľský blok a dokončiť rukopis.

„Snažím sa medzi nimi vybudovať napätie. Chcem, aby ich láska na konci knihy doslova vybuchla...“

Prerušilo ma posmešné odfrknutie si. Aiden sa oprel a zagúľal očami. Kedysi dávno sa mi páčil. Ak by som nevedela, aký je, bola by som unesená z predstavy, že sedím proti nemu. Po minulom semestri som však vytriezvela. Odvtedy ma jeho prítomnosť len rozčuľovala. V triede sme boli deväť a nebyť toho, že miesta, ktoré sme si náhodne vybrali prvý deň, sa stali našimi miestami už permanentne, sadla by som si na opačný koniec. Čo najďalej od Aiden.

„Áno, Aiden? Chceš niečo dodať?“ prižmúrila som oči a pohľadom ho vyzývala, nech prehovorí.

V zelených dúhovkách sa mu čosi zablysko, ako vždy predtým, než sme sa pohádali. Ten sadista si naše hádky užíval takmer rovnako ako mučenie vlastných postáv tragickými osudmi a bezútešnými koncami. Presný opak hrdinu v romantickej knihe. Keď otvoril ústa, len to potvrdil.

Na moje prekvapenie si však iba povzdychol a poznamenal: „Už som povedal, čo som chcel.“

„Ale no tak. Viem, že chceš niečo povedať. Do toho.“ Naklonila som sa k nemu. Prameň vlasov mi padol dopredu a na tvári sa mi objavil úsmev. Nie som masochistka,

nikdy by som si však nenechala ujsť šancu pohádať sa s Aidenom. Na rozdiel od ostatných z neho nemám strach.

„Ako chceš.“ Narovnal sa a vyhrnul si rukávy. Kiežby brilantné texty boli jedinou otravnou vecou na Aidenovi. Nikdy som nevidela krajšieho chlapa. Vyzeral ako model z obálky historických románov. Mal ostré črty tváre, dokonale upravené hebké vlasy a košelu s dlhými rukávami, ktorá mu pevne obopínala svaly na rukách. Odvrátila som od neho pohľad a snažila sa presvedčiť samu seba, že je rovnako ohavný ako jeho povaha. „Má to byť súčasná romantika, však?“

„Áno.“

„Ako chceš vybudovať napätie? Žijeme vo svete instantného uspokojenia. Jediné napätie, ktoré zažívame, je, či pri rozhodovaní potiahneme prstom doprava alebo doľava.“

„S tým nesúhlasím,“ ozval sa Tyler. Bol jedným z mála ľudí v triede, ktorí si zachovali nadhľad. Hoci sme boli dobrými priateľmi, odmietal sa prikloniť na jednu alebo druhú stranu. Väčšina ľudí v triede bola už dávno rozdelená na tím Rosie a tím Diabol, ale Tyler ostal uprostred. Len čo sa Tyler ozval, uškrnula som sa, pretože mať ho na svojej strane znamenalo v našom neviditeľnom boji výhru. „Myslím si, že stále sa veľa ľudí zoznamuje prirodzenou cestou, a tak v niektorých prípadoch napätie ostáva. Moja sestra spoznala svoju ženu v kaviarni. Žiaden Tinder ani Hinge, jednoducho láska na prvý pohľad.“

Aiden pri slovnom spojení „láska na prvý pohľad“ prevrátil oči. Ako vždy keď niekto spomenul šťastné konce, šteniatka alebo slnečné lúče.

„To ma veľmi nepresvedčilo.“

„Fajn, keď budem písať knihu pre zatrpknutých kreténov po tridsiatke, prídem si k tebe po radu,“ odsekla som, čoraz podráždenejšia.

„Skvelé. Keď ja budem písať knihu pre osamelé ženy, ktoré majú kopy mačiek, prídem si po radu k tebe.“

Namierila som na neho prst, celá červená od zlosti. „Už som ti raz povedala, že tento stereotyp o čitateľkách romantiky je už dávno vyvrátený. A navyše je sexistický.“

„A ja som ti povedal, že existenčná literatúra nie je pre smutných ľudí.“

„Nemyslím si, že existenčná literatúra je pre smutných ľudí!“ Celá trieda sledovala našu slovnú prestrelku ako tenisový zápas, hlavy im lietali zo strany na stranu. „Myslím si, že tvoje texty sú pre smutných ľudí!“

„Dobre, dobre, dobre,“ prerušila nás Ida, vstala zo svojho miesta na čele stola a zamračene si nás premerala. Nevyzerala prísne, po prvej hádke s Aidenom sme však obaja zistili, že dokáže byť dosť desivá. Mala ryšavé kučeravé vlasy, ktoré jej odstávali na všetky strany, a keď bola nahnevaná, vyzerali ako oheň.

Obaja sme sa urazene opreli o opierky ako päťročné deti a navzájom sme sa prepaľovali pohľadmi. Prekrížila som si ruky na hrudi a bojovala s nutkaním vyplaziť na neho jazyk. Semester sa práve začal, no tlak medzi nami po tom minulom len silnel, čoho svedkom bola celá trieda. Nesúhlasil s ničím, čo mi vyšlo z úst, a tak som ani ja nesúhlasila so žiadnym jeho názorom. Stavím sa, že o nás kolujú šťavnaté reči.

„Správajme sa, prosím, ako ľudia a majme na pamäti, že toto má byť bezpečný priestor,“ pozrela sa na nás Ida veľavýznamne. „Musíme rešpektovať tvorbu ostatných, aj keď to nie je náš obľúbený žáner, dobre?“

Potom mi dala pár poznámok k mojej kapitole, musela som však vynaložiť veľkú snahu na to, aby som sa sústredila. Aiden ma úplne vyviedol z miery. Len čo skončila a presunula sa k ďalšiemu študentovi, vrhla som na Aidena

pohľad plný nenávisť. Kiežby sa vyparil a už nikdy sa neobjavil. Všimol si ma, znechutene skrútil pery a otočil sa naspäť k Ide.

Do dlane som si zaborila nechty a zaprisahala sa, že raz vytvorím postavu, ktorá sa bude volať Aiden a zomrie tou najhoršou smrťou, akú si vie človek predstaviť. Reálny Aiden by si to však možno užíval.

„Osnovu príbehu dokončíte skôr, než sa skončí obdobie na prihlasovanie a odhlasovanie predmetov. Hneď potom sa totiž začneme intenzívne venovať písaniu,“ oznámila Ida. „Nebude to ľahké. Ak chcete dokončiť svoje knihy, čaká vás maratón a na ten sa treba poriadne pripraviť. Ak sa v niektorej časti zaseknete, prídte za mnou počas konzultačných hodín. Uvidíme sa o týždeň.“

„Rosie, ideme si sadnúť, pridáš sa?“ opýtala sa ma Jess počas toho, ako som si zarovnávala papiere s poznámkami a opatrne ich vkladala do plátennej tašky.

Tyler, Logan, Jess a ja chodievame pravidelne po seminári do Divného baru. S Jess sme sa skamarátili hneď na začiatku štúdia. Stres zo skúšok a záchvaty písania na poslednú chvíľu v kaviarňach po celom Greenwich Village z nás vytvorili nerozlučnú dvojicu. Tyler bol jej univerzitná láska. Párkrát sme ho videli v dome spisovateľov Writer's House, a keď minulú jar vošiel na náš seminár, skoro vyskočila z kože. Ako správna kamarátka som ich s nami aj spolu s Loganom zavolala von. A tak sa z nás stala partia.

„Dnes sa mi nedá,“ povedala som ospravedlňujúco. „Zobrala som ďalšiu šichtu v Hideout. Sľubujem, že nabudúce sa už pridám.“ Zadívala som sa na Tylera na druhej strane stola a pošepala Jess: „Dnes sprav prvý krok.“

Jess prevrátila oči. „To určite. Aj tak o mňa nemá záujem.“

„Ale má,“ trvala som na svojom. „Ak sa na to však dnes necítiš, fajn. Nabudúce ti s tým pomôžem.“

„Beriem tá za slovo,“ odvetila a vytratila sa.

Pozrela som na mobil a zaťala sánku. Ak nechcem meškať na šichtu, budem musieť na Union Square bežať, aby som stihla metro.

„Zajtra prídem na konzultáciu, Ida,“ zvolala som pri odchode z triedy.

Priateľsky sa na mňa usmiala a povedala: „Nezabudni doniesť celú kapitolu aj všetky poznámky.“

Seminár mávame na Piatej Avenue v spisovateľskom dome Lillian Vernon Creative Writer's House. Drobná historická budova zvonku vôbec nevyzerá, že by zastrešovala program kreatívneho písania univerzity NYU. Bol to krásny mestský domček, v ktorom som rada trávila čas. Najmä v malých útulných učebniach. Keď som sa po každej hodine predierala rušnou Piatou Avenue na metro, cítila som sa ako pravá Newyorčanka. Jeseň sa práve začínala, lístie pod nohami príjemne šuchotalo a hnedé betónové budovy vynikli o čosi viac.

Najlepšia vec na NYU? Patrilo k nej celé mesto. Najhoršia vec na NYU? Patrilo k nej celé mesto. Nemusela som sa predierať len pomedzi študentov, ale aj obyvateľov New Yorku a turistov, ktorí zastavovali na každom kroku, aby si urobili fotku.

Ulice boli preplnené, všetci sa tlačili jeden na druhého a ja som sa snažila udržať si tempo. Po mojom príchode som si nevedela zvyknúť na šialený rytmus dní. U nás v Tennessee sme sa neponáhľali. Uživali sme si každý moment, mali sme čas pozdraviť jeden druhého. Vládol tam pokoj. Tu však všetko fungovalo presne naopak.

Pridala som do kroku, aby som stihla šestku, ktorá mala prísť o dve minúty. Každá bunka v mojom južanskom tele protestovala.

„Kam sa ženieš, Rosalinda?“

Aidenov hlas ma poriadne vystrašil. Bol odo mňa takmer o hlavu vyšší, a aj tak sa mu podarilo nebadane sa ku mne prikradnúť.

„Vieš čo, snažím sa nájsť najbližšiu toaletu. Z tvojej voňavky mi je na zvracanie,“ prehodila som sladkým hlasom. V tej chvíli sa pomedzi nás pretlačil nejaký chlap, ktorý sa ponáhľal opačným smerom. Vrazil do mňa tak silno, až som takmer stratila rovnováhu. Aiden ma automaticky chytil za chrbát, aby som nespadla.

„Len pre tvoju informáciu, je z Talianska,“ pochválil sa a zdvihol bradu. Mal na sebe čierny sveter, vyzeral úplne jesenne a uvoľnene. Okamžite som tú myšlienku vyhnala z hlavy.

„Len pre tvoju informáciu, správaš sa ako snob.“

Konečne sme prišli na Union Square a zišli po schodoch na konci parku. Obaja sme priložili k turniketom mobily a ja som sa zamračila. Touto linkou som chodila každý pondelok a stredu, Aiden som však nikdy nevidela. Keď sme zostupovali po schodoch, kútikom oka som kontrolovala, či je stále pri mne. Ak by ma chcel zabiť, nespravil by to na verejnosti. Však?

Stál vedľa mňa ešte aj na nástupišti. Striedavo som pozerala na neho a prázdne koľaje, potom som nenápadne ustúpila dozadu za jeden zo stĺpov. Pre istotu.

Stáli sme mlčky, bolo počuť len vzdialené dunenie prichádzajúcich vlakov. Keď sa už napätie medzi nami dalo krájať, otočila som sa k nemu a prižmúrila oči.

„Sleduješ ma?“ nevydržala som to. Založila som si ruky vbok a snažila sa vyzeráť aspoň trochu drsne, hoci priznávam, musela som trochu zakloniť hlavu, aby som mu videla do očí.

Na chvíľu sa na mňa pozrel a potom sa pobavene zasmial. „A ty mňa?“

„Odkedy chodíš šestkou?“ podozrievavo som sa na neho zamračila. „Nikdy si po hodine nešiel so mnou.“

Venoval mi ďalší letmý pohľad. „Nechodím.“

„Vidíš! Takže ma sleduješ!“

Vtom sa okolo nás prehnal vlak a vietor mi zavial vlasy rovno do tváre. Cez hrmot báz sa ku mne Aiden sklonil tak, aby mi videl priamo do očí, a s pobaveným úsmevom prehodil: „Toto nie je šestka, ale Lko.“

„Vždy si taká otravná?“ prehodil som nevrlo. „Baví ťa to?“
Zazrela na mňa. Nevieť si predstaviť, že by sa dokázala na-
štváť ešte viac. To už by jej musela ísť z uší para.

Ruky spustené pri bokoch zovrela do pästí. Ak by bola o čosi
vyššia, možno by som sa začal báť. Tento jej pokus bol roz-
košný.

„A ty si vždy taký idiot?“

Ostal som ticho, tváril som sa, že premýšľam nad odpoveďou.

„Hej, som.“

– ukážka z knihy *Bez názvu*
Rosie Maxwellová a Aiden Huntington

2

„Viem, viem, meškám. Prepáč mi.“ Len čo som si pípla príchod, strčila som hlavu do kancelárie. „Nasadla som na zlý spoj, potom som sa stratila a musela prestupovať.“

„V pohode, Rosie, je to len pár minút,“ odpovedal Luke, môj šéf, bez toho, aby zdvihol zrak od stola. Mávol rukou a iba tak mimochodom dodal: „Aj tak tu nikto nie je. Bež už.“

Do New Yorku som sa presťahovala totálne nepripravená. Moje rodné mesto Rogersville v Tennessee malo menej než päťtisíc obyvateľov, a tak bol pre mňa New York úplne nový svet. Tento mesiac to bol presne rok, odkedy som sa prisťahovala, a bol to omnoho ťažší rok, než som čakala. Nenašla som tu žiadnu južanskú pohostinnosť a rýchlo som pochopila, že so svojimi ružovými okuliarmi ďaleko nezájdem. Konečne som však cítila, že si na New York zvykám a pomaly si v ňom nachádzam svoje miesto. Nebolo to ľahké.

„Meškáme, čo?“ Alexa sa ku mne naklonila z druhej strany baru. Krátke tmavé vlasy sa jej hojdali okolo tváre, zatiaľ čo ich majiteľka sa na mňa škodoradostne škerila.

„Za to môže Aiden,“ vysvetlila som jej, kým som si okolo pása uväzovala bielu zásterku. „Pri odchode z triedy ma vyviedol z miery a ja som namiesto nástupišta šesť išla na nástupište L.“

„¿Cómo te distrajo?“ neveriacky zdvihla obočie.

„Sklapni, dobre vieš, že to tak nie je.“ Prevrátila som oči a otočila sa k polici plnej fliaš a pohárov, aby som jej, ako vždy, pripravila Shirley Temple. Alexa nebola romantička. Tak ako som ja zbožňovala lásku a všetko okolo nej, ona zbožňovala dobrý sex. A podľa nej neexistovalo nič lepšie ako sex z nenávisti.

„Ak je taký sexy, ako hovoríš...“

„Nikdy som to nepovedala,“ bránila som sa a po drevenom stole k nej šuchla pohár.

Bez problémov ho chytila a rovno si z neho usrkla. „Možno nie slovami, ale vždy keď o ňom rozprávaš, začervenáš sa. Poznámka o jeho zelených očiach nemôže chýbať v žiadnej vete o ňom.“

„Zelených ako sople.“

Alexa zaklonila hlavu a rozosmiala sa. V očiach sa jej zračila číra radosť. „Uvidíš, že mám pravdu. Medzi nenávisťou a láskou je len tenká čiara, Rosie. Tenká čiara.“

„Až taká tenká nie,“ zamrmlala som si.

Pravdupovediac, minulú jeseň som mala na Aiden a Huntingtona celkom slabosť. Jess ma dotiahla na čítanie, na ktorom vystupoval Tyler, a Aiden tam tiež čítal svoj text. Nikdy predtým som sa s ním nestretla. Bol neskutočne prítiažlivý, mal široké plecia a tmavé vlasy. V tlmenom svetle ho nebolo dobre vidieť, neušli mi však jeho zelené oči a výrazná sánka. Keď sa otočil profilom, všimla som si, že jeho nos má elegantnú krivku a smeruje mierne dohora.

„Dobrý večer, volám sa Aiden a vystupujem v rámci beletristickej sekcie. Budem čítať krátku poviedku s názvom *Domov*.“

Okamžite na mňa zapôsobil. Jeho hlboký, nízko položený hlas sa ozýval miestnosťou a mne z neho naskočili zimomriavky. Príbeh bol o chlapcovi, ktorý nikdy nemal

skutočný domov. Roky ho hľadal v druhých ľuďoch, ale napokon to vzdal.

Možno to bolo tým, že mi chýbal domov, no po lícach sa mi rozkotúlali slzy. Sedela som naklonená dopredu, nemohla som z neho spustiť zrak, hltala som každé slovo. Hovoril celých päť minút, ja som však mala pocit, že ubehli maximálne dve sekundy. Chcela som počuť viac. Logicky by som mala žiarliť, že mu slová išli z úst tak plynule, no zmohla som sa len na nemý úžas.

Potom som ho uvidela v prvý deň jarného semestra. Vošiel do triedy v tmavomodrom kabáte. Bol ako z iného sveta, veď kto dnes nosí tmavomodrý kabát? Mladí muži si na seba hodia bundu s logom North Face nacapeným rovno vpredu a pod ňou majú mikinu s kečupovou škvrnou.

Situácia sa neskôr len zhoršila. Pod kabátom mal námornícky sveter, ktorý si vyhrnul až po lakte. Vyzeral tak príťažlivo, až mal človek pocit, že to nie je fér.

Sadol si rovno oproti mne a ostýchavo, takmer až opatrne mi opätoval úsmev. V tom momente som vedela, že len čo sa skončí hodina, pozvem ho na kávu. Celé som to mala pred očami: budeme chlípať kávu, rozprávať sa, potom mu poviem, že som si ho všimla už na čítaní, on mi vyzná nehynúcu lásku a ja sa dočkám svojho šťastného konca. Príbeh ako z knižky.

Otec vždy vravieval, že ja nenesím ružové okuliare, ale Rosie okuliare. Videla som iba to, čo som chcela. Uvidela som Aiden a okamžite sa do neho zamilovala až po uši. No ako sa hovorí *la vie en rose*, pri pohľade cez Rosie okuliare varovné signály nevidieť.

Všetci sme sa mali predstaviť a povedať, aký žáner píšeme. Zaznelo tam všeličo, od hororových poviedok až po komédiu. Len čo som povedala, že píšem romantiku, Aiden sa prepol. Všetko príjemné, čo z neho predtým vyžarovalo,

zmizlo a nahradil ho klasický zamračený výraz. Znechutene zvrátil nos, akoby sa tým chcel opýtať: „To vážne?“

Aiden, samozrejme, s nosom zdvihnutým do nebies vyhlásil, že píše existenčnú literatúru. Fakt pri tom zdvihol nos. Nie je to môj obľúbený žáner, ale žeby som ho zosmiešňovala ako on romantiku? V žiadnom prípade.

Odvtedy to už išlo dole vodou. S Aidenom sme sa nezhodli takmer na ničom. Vždy keď sme riešili môj romantický text, neodpustil si: „Aké prekvapivé, že tam bola len jedna posteľ.“ Alebo: „Jasné, dáva zmysel, že je v skutočnosti princ. Ako inak.“ Lenže zatiaľ čo on poľahky poznamenal kritiku, ktorá mi dokázala zaťať do živého, ja som na jeho textoch takmer nič nenašla. Musela som sa naozaj snažiť.

Najväčšia chyba bola povedať o mojej drobnej obsesii Aidenom Alexe. Na moju obranu, bolo to ešte predtým, než som ho spoznala. Od tej chvíle bola presvedčená, že som do neho stále zamilovaná, aj keď to vôbec nebola pravda.

„Ako bolo v škole?“ Alexa sa zaprela rukami o bar a nakukla zaň, akoby niečo hľadala. „Nemáš náhodou čerešne?“

Otvorila som chladničku pod barom a hodila jej do drinku pár čerešní.

S Alexou nás spájalo hneď niekoľko vecí. Boli sme kamarátky, kolegyně aj spolubývajúce. Sieť peruánskych prestrašených mám totiž nepozná hranice. V momente, keď sa moja mama dozvedela, že sa sťahujem do New Yorku, zalarmovala všetky moje *tías* a snažila sa zistiť, či nevedia o niekom, s kým by som mohla bývať. Vysvitlo, že kamarátka jednej mojej *tía*, ktorá jej z Peru pravidelne posielala pastu z *ají amarillo*, má neter, ktorá sa tiež chystá do New Yorku. Dokonca v približne rovnakom čase ako ja. Alexa už mala vtedy vybavený byt v East Village a rýchlo sme si sadli. Dve stratené duše vo veľkom meste. Naše spolubývanie sa vyvinulo do zvláštneho, nepravdepodobného

kamarátstva. Len čo nám po roku vypršala nájomná zmluva, jednohlasne sme sa zhodli, že si ju predĺžime.

Naše bývanie malo svoje vzostupy a pády. Aj keď sme vychádzali, boli sme úplne odlišné. Alexa milovala večierky, nočné kluby a impulzívne nápady, ja som piatky trávila zababušená pod záťažovou dekou s podrobným štruktúrovaným to-do zoznamom.

V Tennessee bolo veľmi ťažké kultivovať peruánsku časť svojej osobnosti. Jediný obchod, v ktorom predávali *Incu Kolu*, bol od nás vzdialený dve hodiny. Alexa si však dala záležať na tom, aby sme vždy mali *Morochas*, a dokonca ma naučila variť pár tradičných jedál, ako napríklad *lomo saltado* alebo *pollo a la brasa*.

Mimo nášho bytu a reštaurácie sme sa takmer nevidali. Alexa študovala návrhárstvo na newyorskej New School ako denná študentka a tu pracovala na polovičný úväzok. Mala šťastie na štipendium. Moja univerzita ku mne taká štedrá nebola ani zďaleka. Denné štúdium neprichádzalo do úvahy. Po vyučovaní som trávila pracovné dni za barom, cez víkendy som písala a učila sa.

„Aiden bol dnes obzvlášť odporný. Na hodine sme sa trochu pohádali.“

Alexa si sadla a ja som sa oprela o tmavý bar.

„Úplne mi skritizoval text, na ktorý som bola mimo-riadne hrdá. Myslela som si, že by to mohol byť dobrý začiatok rukopisu, ale zjavne nie. Hádali sme sa pred celou triedou.“

„Ach, tak predohra!“ Usmiala sa, vylovila čerešňu z pohára a hodila si ju do úst. „*Dime más*.“

Cítila som, ako mi po krku stúpalo teplo. „Nie, tak to nie je. Je odporný. Ale len ku mne a iba preto, lebo píšem romantiku,“ vzdychla som si. „Je presne ako Simon.“

„Simon bol samolúby debil.“

Pri myšlienke na môjho narcistického bývalého mi naskočili zimomriavky. Celý rok som sa ho snažila dostať z hlavy. „V tom prípade nevidím žiadny rozdiel medzi Simonom a Aidenom.“

„Simonovi bolo ukradnuté, čo ťa baví. Bolo mu úplne jedno, či rozprávate rovnakým jazykom.“

„Kiežby hovoril iným jazykom Aiden,“ zamrmlala som.

Do reštaurácie vošiel pár. Alexa zaklopala o bar so slovami: „Povinnosti nepustia. Nedovoľ mu, aby sa ti dostal pod kožu.“

Len čo odkráčala k stolu, pustila som sa do ukladania fľaš a pohárov s alkoholom.

Hideout bola jedna z najlepších reštaurácií vo Flatirone. Bolo to síce trochu odruky, no plat spolu s prepitným stáli za to. Cez týždeň tam chodilo zopár ľudí, väčšinou stále tí istí, no víkendy? Čisté šialenstvo. Vyhýbala som sa im, ako sa len dalo a to aj napriek tomu, že by som si za deň zarobila toľko, koľko zarobím bežne za týždeň. Keď o nich hovorili kolegovia, celí sa pri rozprávaní roztriasli.

Platiť školné a nájom bolo náročné. Večeriavam zadarmo tu, v reštaurácii. Presnejšie povedané v sklade za kuchyňou, pričom sedím na škatuli so sušeným jedlom. Pre moju finančnú situáciu si budem robiť školu dlhšie než zvyčajne, čo mi je dosť ľúto. Možno nie som newyorská hviezda, ako som si myslela, že budem, ale aspoň som tu. Nič lepšie sa mi nemohlo stať.

So Simonom, s mojím bývalým, sme sa spoznali v prvom ročníku strednej školy. Takmer okamžite som sa do neho beznádejne zamilovala. Dodnes neviem prečo. Možno pôsobil vyrovnane a nebol úplný kretén ako väčšina

pätnäštočných chlapcov. Alebo za to možno mohli tie jeho husté vlasy, ktoré si každé ráno starostlivo upravoval.

Chodiť sme spolu začali až v druhom ročníku. Boli sme najlepši priatelia, no v jeden večer som mu povedala, čo k nemu cítim. Všetko sa zomlelo neskutočne rýchlo. Odrazu to nebol Simon, môj najlepši kamarát, ale Simon, môj priateľ. Bola som taká šťastná, že sme konečne spolu a stal sa z nás pár, že som absolútne nevidela žiadne varovné signály.

Chcel, aby sme išli na rovnakú výšku v našom meste a aby som sa vykašľala na Barnardovu vysokú školu. To, čo sa udialo medzi nami, sa údajne nedeje bežne a musíme to chrániť. Neznášal moje reči o New Yorku a o tom, že sa stanem spisovateľkou. Vraj je to celé hlúposť a mala by som robiť niečo rozumnejšie, napríklad učiť. Alebo rovno ostať doma a starať sa o deti. V mojej hlave to znelo romanticky, veď so mnou plánoval budúcnosť!

Hneď po maturite ma začal kontrolovať ešte viac. Vrelo to vo mne, no hovorila som si, že hádky sú prirodzené. Všetky páry prekonávajú rozdiely, no nie? My sme riešili tie naše. Lenže čas plynul a Simon ma stále nepožiadala o ruku. Vraj si nebol istý.

Potom som narazila na článok od Idy Abaroughovej s názvom *Prečo by všetci mali čítať romantiku*. Odrazu som v sebe znovuobjavila túžbu písať. Ida krásne vystihla, prečo ženy čítajú romantické príbehy – preberajú v nich totiž kontrolu nad vlastnými životmi a sú objektom túžby, nie sexizmu. V poslednom čase sa žáner dokonca otvoril rôznym rodovým identitám a stal sa bezpečným priestorom aj pre ľudí inej farby pleti. Nech sa v príbehu udiali akokoľvek strašné udalosti, šťastný koniec ukázal, že nikdy nie je nič úplne stratené.

V ten večer som si vytýčila dva ciele: prvým bolo dostať sa na Newyorskú univerzitu, tým druhým prihlásiť sa na čo najviac z Idiných hodín. To-do listy som už pár rokov

nepísala. Pracovala som v miestnej jedálni a môj život ne-naberal žiadny smer. Vedela som, že toto je niečo, čo by ho nakoplo. Bol to zázrak, šťastie, alebo niečo medzi tým, každopádne vo svojich dvadsiatich piatich rokoch som bola prijatá na univerzitu.

Keď som to oznámila Simonovi, rozosmial sa. Myslel si, že žartujem. Keď som ho uistila, že nie, povedal: „Na to, aby si predávala takú literatúru, ti vysokú školu netreba, Rosie. Na obálku ti stačí dať sexy chlapa a máš vyhraté.“ Všetci vrátane Simona si mysleli, že romantika je len bravóva literatúra. Netreba to študovať, a už vôbec sa okolo nej nemá točiť celý život.

No ja som aj tak išla. Prvá hodina, na ktorú som sa prihlásila, bolo tvorivé písanie s Iduou.

Chvíľu sme to so Simonom ťahali na diaľku. Vždy som si vravela, že diaľka otestuje vzťah. Ak niekoho miluješ, ostaneš hore o trochu dlhšie, len aby si sa s ním mohol porozprávať. Vložíš do toho čas a energiu. Lenže vždy keď sme so Simonom telefonovali, sa ma pýtal: „Rosie, kedy konečne prestaneš blbnúť a vrátiš sa domov?“ A zakaždým, keď mi neodpísal, som si naivne hovorila, že má len veľa práce.

Nikdy by mi nenapadlo, že nás vzťah na diaľku položí. Spätne som rada, že sa to stalo, no moja prvá jeseň v New Yorku mi dala zabráť. Občas mám pocit, že sa z toho šoku spamätávam doteraz.

Idin kurz mi však otvoril nové obzory. Zrazu som v sebe objavila novú lásku k písaniu. Na konci jednej prednášky poznamenala: „Ak máte nejaké otázky k prednáške alebo k čomukoľvek inému, prídte za mnou cez konzultačné hodiny.“

Možno to hovorila len tak, do vetra, no ja som sa toho chytila. Chodievala som za ňou každý týždeň a rozprávala sa s ňou celé hodiny. Veľmi som chcela, aby sa stala mojou mentorkou.

Rozoberala som s ňou každý svoj nápad. Najskôr len krútila hlavou, usmievala sa a vravievala: „Rosie, možno by si sa nemala toľko rozprávať so mnou, ale viac písať, alebo zísť za nejakým iným vyučujúcim.“

Iba som sa usmiala. „Žiadnu inú hodinu nemám.“

Chvíľu to trvalo, no postupne som sa dostávala Ide pod kožu. Zistila som, že neznáša, keď ju oslovujeme profesorka Abaroughová, lebo sa potom cíti staro. Práve sa rozviedla. Nebolo to pekné, no aspoň v rozvodovom konaní vyhrala psa Bustera. V zásuvke mala knihu od Lisy Kleypasovej *Zimná nádej*. Listovala si v nej, vždy keď toho na ňu bolo priveľa. A tiež som zistila, že sa jej páči mentorovať ma, aj keď by to nahlas nikdy nepriznala.

Aj dnes som ako vždy mala namierené do jej kancelárie na katedre angličtiny Newyorskej univerzity na Greene Street. Pri nástenke vedľa jej dverí som zastala. Zalapala som po dychu, strhla z nej plagát a začítala sa.

Bola to výzva pre študentov prihlásiť sa na štipendium Sama Frosta. Pokrylo by polovicu môjho školného na celý budúci rok. *The Frost* bol uznávaný literárny magazín, podobne ako *The Paris Review*. Ak by som ho získala, nielenže by som si mohla dovoliť platiť nájom a navyše študovať ako denná študentka, ešte by som si aj spravila meno. Leták som rýchlo strčila do tašky a bez zaklopania som vošla do Idinej kancelárie.

Kancelária bola malá a Ida sedela rovno oproti knižnici plnej rôznych žánrov a farieb. Snažila sa tam udržiavať poriadok, ale stohy papierov a prázdne poháre od kávy si tam vždy našli svoje miesto. Hneď ako som vstúpila dnu, zvalila som sa na svoju stoličku.

Bez toho, aby zdvihla zrak od laptopu, povedala: „Musíme sa porozprávať o tej tvojej kapitole.“ Červené vlasy mala stiahnuté do drdola, čierne okuliare na špičke nosa a prsty jej rýchlo lietali po klávesnici.

„Viem, napísala som už aj lepšie texty,“ priznala som a z tašky vytiahla poznámky zo seminára a prvú kapitolu. Rozložila som ich na kraji jej stola.

„Môžem sa spýtať, čo si tým vlastne chcela povedať?“

„Veď vieš,“ mávla som rukou, „chcela som, nech čitateľia cítia zúfalstvo.“

Neurčito sa na mňa pozrela. „Skús to znovu.“

„Čakám, kým príde niečo, čoho sa môžem chytiť.“

„Rosie,“ začala opatrne. „Nemáme toľko času. Čoskoro budeš musieť odovzdať hlavnú dejovú líniu. Inak budeš musieť písať o niečom, čo ti vôbec nebude blízke. Na konci štúdia musíš odovzdať knihu. Čím skôr začneš, tým lepšie. Nemôžem ti zaručiť, že vedúci tvojej záverečnej práce bude rovnaký nadšenec romantiky ako ja. Takže to musí byť skutočne silné.“

„Naozaj si myslíš, že nič z toho textu nie je použiteľné?“

Zaváhala. „To som nepovedala. Len tomu chýba tvoj hlas, tvoja energia. V iných textoch to je. Všetko, čo si minulý semester napísala, doslova oživalo na papieri. Toto pôsobí... nútene. Jednoducho to nie si ty.“ Len čo zbadala, ako som posmutnela, dodala: „Poďme si to spolu prejsť a uvidíme, čo sa dá zachrániť a kam sa s tým dá pohnúť ďalej.“

Sedeli sme mlčky. Ona si čítala kapitolu, ktorú som jej poslala mailom, a ja som si prechádzala komentáre od spolužiakov a dúfala, že ma niektorý z nich postrčí tým správnym smerom. Uprela som zrak na papier s dokonale úhľadným písmom a zovrela ho v ruke.

Tento opis vôbec nefunguje.

Dialógy znejú neprirodzene.

Každý jeden komentár sa končil bodkou. Čo za psychopata píše za komentármi bodku? Pri pohľade na jeho slová vo mne bublal hnev.

„Preboha. Pozri na toto.“ Podala som jej Aidenove poznámky. „Nezvažovala si ešte, že by si ho vylúčila zo seminára?“

Prevrátila oči. „Ste úplne rovnakí.“ Prečítala si poznámky, trochu sa pousmiala a vrátila mi ich.

Ústa som v šoku otvorila dokorán. „Ja som zlatíčko, on je chodiaca katastrofa.“

„Pamätáš, ako si mu minulý týždeň hrozila, že mu vyšmaríš laptop z Empire State Building?“

Mávla som rukou. „Prosím ťa, to bol vtíp.“

„Hej? Aj keď si mu povedala, že jeho texty by boli užitočnejšie ako graffiti na záchodoch?“

„To?“ odfrkla som. „To mala byť pochvala. Graffiti na záchodoch vedia byť veľmi hlboké,“ mudrovala som.

Zasmiala sa a podala mi jeho poznámky. „Nechápem, čo proti sebe máte.“

„No nehnevaj sa na mňa. Ako to myslíš? Veď ohovára nie Aiden a tvoja obľúbená aktivita.“

„Nie, je to tvoja obľúbená aktivita,“ prebodla ma pohľadom. „Minimálne polovicu času strávime vždy ohováraním Aiden. Keby si si radšej čítala ďalšie poznámky ku kapitole.“

Vzdychla som si a poslúchla ju. Nebola tak ďaleko od pravdy. Bolo ťažké nebrať jeho poznámky osobne, veď písal až príliš dobre.

Potajme som dúfala, že začne na hodiny nosiť ten svoj kabát, hoci na to ešte nebolo počasie.

„Rosie,“ začala Ida opatrne. Robila to tak, vždy keď mi chcela povedať nejakú kritiku, ale nechcela pritom zraniť moje city. (Prvýkrát na mňa použila tento tón, keď som sa rozrevala po tom, čo Aiden zhodnotil moju kapitolu slovami „jedno veľké klišé“.)

„Ja viem,“ zdvihla som oči od poznámok. „Ale netuším, ako ďalej.“

„Stále neviem pochopiť, prečo nepokračuješ v poslednej kapitole, ktorú si napísala. Mala celkom slušný potenciál.“

„Veď si mi povedala, že nie je dobrá,“ pripomenula som jej.

„Povedala som ti, že ešte potrebuje pár úprav, to je všetko,“ opravila ma. „Skôr si myslím, že to má iný dôvod.“

Jej intenzívny pohľad som nezniesla. Trafila kliniec po hlavičke. Nemohla som pokračovať v písaní toho príbehu. Cítila by som sa ako podvodníčka. Chcela som písať o veľkej, osudovej láske, no na čom som chcela stavať? Na Simonovi? Môj šťastný koniec bol v nedohľadne, ako som ho teda mala dopriať svojim postavám?

„Chcem napísať niečo nové,“ utrúsila som a veselo pritom ignorovala jej posledný komentár. „Niečo, čo ma potrápi.“

„Fajn.“ Ida vytiahla zo zásuvky zápisník a pripravila pero. „Poďme popremýšľať, čo by to mohlo byť.“

Toto som na Ide zbožňovala najviac. Nikdy sa mi za moje spisovateľské ambície nesmiala. Ďalšiu hodinu sme strávili vymýšľaním rôznych nápadov na romantickú komédiu. Ani raz som sa pri nej necítila tak trápne ako pri Aidenovi. Mal zvláštnu schopnosť donútiť človeka, aby sa tak pri ňom cítil.

Z Idinej kancelárie som odchádzala s novonadobudnutým odhodlaním. Napíšem román, ktorý bude romantický, vtipný, sexy a podmanivý. Nech si Aiden pokojne vyserie oko.

Neprišla som až sem, aby ma nejaký afektovaný intelektuál v kabáte (okej, v peknom kabáte) presviedčal, že na nemám. Ak ma vie zložiť jednou vetou, fajn. Som spisovateľka, viem to tiež.

„Vás dvoch baví stále sa hádať?“

S Maxine sme sa na seba nechápavo pozreli. „Je to moja obľúbená zábavka.“

– ukážka z knihy *Bez názvu*
Rosie Maxwelllová a Aiden Huntington